

Du skal stole paa mig denne Gang,“ blev han ved at gentage, mens Graaden begyndte at presse sig frem. „Jeg sværger dig til . . . det skal altsammen blive godt. Og jeg skal lønne dig, Sofie — jeg skal lønne dig for alle de onde Dage . . . for alt, hvad du har lidt for min Skyld . . . for Børnenes Skyld . . . for — — Aa Gud! Aa Gud!“

Rusen havde atter taget ham. Han sank ned paa Knæ ved sin Hustrus Seng og begravede Hænder og Hoved i Dynen som et Barn, mens en forfærdelig Hulken gennemrystede hans svære Legeme.

Hun laa et Øjeblik ganske stille, med fast tillukkede Øjne. Saa løftede hun sin matte Haand fra Dynen og lod den stryge hen over hans Haar; — hun kunde ikke lade det være, skønt hun mere end hundrede Gange havde hørt den samme oprivende Angergraad og ladet sig skuffe af de samme dyre Løfter. Til sidst fyldtes ogsaa hendes Øjne med Taarer, og idet hun lagde bægge sine Hænder om hans store Hoved, trykkede hun det ind til sit indfaldne Bryst.

„Min stakkels — stakkels Bernhard!“
